

URTX

GÜELL I GUILLAUMET, Josep (2009).
Escrits (1899-1930). Edició i estudi a cura de
Joaquim Capdevila i Capdevila. Tàrrrega: Ajuntament de Tàrrrega.
Regidoria de Cultura. (Natan Estudis; 31)

Josep Güell i Guillaumet (1872-1930) va ser un prohom targari que va viure a cavall entre el Modernisme i el Noucentisme a la Tàrraga del final del segle XIX i el primer terç del segle XX. Fill d'una família humil, es dedicà professionalment a la pintura decorativa però va destacar en múltiples camps culturals, com la música, el periodisme, la història de l'art o l'arqueologia. L'autor recopila en aquest llibre la major part dels seus escrits durant els trenta anys que va durar la seva tasca com a periodista i activista cultural de Tàrraga. A través d'ells, descobrim el personatge i l'obra contextualitzada dins el desenvolupament econòmic i social i les manifestacions catalanistes de la Tàrraga d'aquest període.

Joaquim Capdevila divideix els *Escrits* en tres grans blocs:

- 1) Articles propis i complementaris, és a dir, signats per Güell o que fan referència a la seva persona.
- 2) Articles complementaris relacionats amb algun aspecte de la seva tasca.
- 3) Articles biogràfics.

A part, fa una extensa introducció històrica i biogràfica sense la qual no és possible entendre els documents que la segueixen. L'autor ens parla de la seva principal obra, que va ser la de promotor i mestre dels dos orfeons que va tenir Tàrraga: l'un el 1901, format per veus masculines i que va tenir una curta vida, i l'altre el 1915, compost per homes, dones i nens i que va gaudir d'una trajectòria brillant dins el context musical de la Catalunya noucentista. Tot això tenint com a model l'Orfeó Català i la seva relació amb la burgesia catalanista.

Destaquen, en aquest aspecte, les cartes que s'intercanvien Valeri Serra i el Mestre Güell publicades a la revista catalanista *El Àliga Tarregense* des del 1899 fins al 1900 sobre la necessitat de crear un orfeó a Tà-

rrega, entès pels dos autors com un instrument per allunyar els joves dels vicis i els mals costums i encaminar-los cap a la renovació social.

En un altre aspecte de l'àmbit musical, Josep Güell fundà el 1912 una escola de dansa on es donà gimnàstica rítmica amb un mètode que combinava la música, el ritme i el moviment creat pel suís Émile Delacroze, representat a Catalunya pel Mestre Joan Llongueras, del Palau de la Música Catalana, formador de Güell.

En l'àmbit polític, el músic defugí el règim que considerava ranci i corrupte i es mantingué fidel als ideals del catalanisme social, idealista i antipolític, mentre defensà també el sindicalisme cooperatiu. De fet, Güell creia en la regeneració estètica i moral a través de l'educació en l'art, fonamentalment de la música i vinculat a l'amor a la pàtria i a la fe, al present i al passat de Catalunya. Tot això ho deixà escrit en els seus articles a les revistes *El Àliga* i *El Àguila Tarregense* i en els seus discursos introductoris d'actes catalanistes com concerts o conferències.

Altres aspectes destacats del personatge són la defensa de la reforestació de Sant Eloi, el projecte de transformació del riu Ondara per al reg i la indústria i la reforma de l'ermita de Sant Eloi.

Però, tal com hem dit, la veritable obra de Josep Güell és la fundació i direcció de l'Orfeó Nova Tàrraga el 1915, a l'empara de la Societat Ateneu. L'orfeó targari es componia d'una setantena de cantaires que es formaven en una escola de música dirigida també per Güell. Portaren la seva obra arreu de Catalunya arribant al punt culminant d'actuar al Palau de la Música Catalana.

La mort de Josep Güell el 1930 va ser un acte multitudinari a Tàrraga descrit en els articles biogràfics que formen l'últim apartat d'aquest llibre.